PIRMĀS INSTANCES TIESAS SPRIEDUMS (ceturtā palāta)

2007. gada 11. jūlijā *

Lieta T-167/04

***Asklepios Kliniken GmbH***, Kēnigšteina-Falkenšteina [*Königstein-Falkenstein*] (Vācija), ko pārstāv K. Fīsers [*K. Füßer*], advokāts,

prasītāja,

pret

**Eiropas Kopienu Komisiju**, ko pārstāv F. Kreišics [*V. Kreuschitz*] un M. Nījārs [*M. Niejahr*], pārstāvji,

atbildētāja,

ko atbalsta

**Vācijas Federatīvā Republika**, ko sākotnēji pārstāvēja K. D. Kvasovskis [*C.-D. Quassowski*] un A. Tīmane [*A. Tiemann*], pēc tam V. D. Plesings [*W.-D. Plessing*] un K. Šulce-Bāra [*C. Schulze-Bahr*], pārstāvji,

* Tiesvedības valoda — vācu.

un

**Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste**, ko sākotnēji pārstāvēja M. Bezels [*M. Bethell*], pēc tam K. Gibsa [*C. Gibbs*] un Ī. O'Nīla [*E. O'Neill*], pārstāvji,

personas, kas iestājušās lietā,

par prasību saskaņā ar EKL 232. pantu atzīt, ka, nepieņemot lēmumu atbilstoši 4. panta 2., 3. vai 4. punktam Padomes 1999. gada 22. marta Regulā (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88]. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), par prasītājas iesniegto sūdzību par varbūtēji nelikumīga atbalsta piešķiršanu publiskajam sektoram piederošajām slimnīcām Vācijā, Komisija nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 88. pants, kā arī Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punkts un 13. panta 1. punkts.

EIROPAS KOPIENU
PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs I. Legāls [*H. Legal*], tiesneši I. Višņevska-Bjalecka [*I. Wiszniewska-Białecka*] un E. Moavero Milanezi [*E. Moavero Milanesi*],

sekretāre K. Andova [*K. Andová*], administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un tiesas sēdi 2007. gada 8. martā,

pasludina šo spriedumu.

## Spriedums

### Atbilstošās tiesību normas

1 Padomes 1999. gada 22. marta Regulas (EK) Nr. 659/1999, ar ko nosaka sīki izstrādātus noteikumus EK līguma [88]. panta piemērošanai (OV L 83, 1. lpp.), 4. pantā ir noteikts:

"1. Komisija izskata paziņojumu, tiklīdz tas ir saņemts. [..] Komisija pieņem lēmumu saskaņā ar šā panta 2., 3. vai 4. punktu.

2. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka paziņotais pasākums nav atbalsts, tā nostiprina minēto konstatējumu ar lēmumu.

3. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka nav šaubu par to, ka paziņotais pasākums, ciktāl uz to attiecas [EKL] [87]. panta 1. punkts, ir saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj, ka pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu [..]. Lēmumā norāda, kuru no Līgumā paredzētajiem izņēmumiem piemēro.

4. Ja Komisija pēc iepriekšējas izskatīšanas konstatē, ka ir neskaidrības par to, vai paziņotais pasākums ir saderīgs ar kopējo tirgu, tā nolemj sākt procedūras saskaņā ar [EKL] [88]. panta 2. punktu [..]."

2 Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Ja — neatkarīgi no informācijas avota — Komisijas rīcībā ir ziņas par varbūtēji nelikumīgu atbalstu, tā tūlīt izskata minēto informāciju."

3 Atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 11. panta 1. punktam:

"Pēc tam, kad attiecīgai dalībvalstij dota iespēja iesniegt savas piezīmes, Komisija var pieņemt lēmumu, kas prasa dalībvalstij pārtraukt jebkādu nelikumīgu atbalstu, līdz Komisija pieņem lēmumu par attiecīgā atbalsta saderību ar kopējo tirgu [..]."

4 Regulas Nr. 659/1999 13. panta 1. punktā ir noteikts:

"Iespējami nelikumīga atbalsta izskatīšana beidzas ar lēmumu saskaņā ar 4. panta 2., 3. vai 4. punktu. Ja tiek pieņemts lēmums sākt formālu izmeklēšanas procedūru, iepriekšējo procedūru izbeidz ar lēmumu [..]. Ja dalībvalsts nepilda rīkojumu sniegt informāciju, minēto lēmumu pieņem, pamatojoties uz pieejamo informāciju."

5 Atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punktam:

"Ieinteresētās personas var informēt Komisiju par jebkādu varbūtēji nelikumīgu atbalstu un jebkādu varbūtēju atbalsta ļaunprātīgu izmantošanu. Ja Komisija uzskata, ka, pamatojoties uz tās rīcībā esošo informāciju, nav pietiekama pamata par attiecīgo gadījumu izdarīt secinājumus, Komisija par to informē ieinteresētās personas. Ja Komisija pieņem lēmumu par kādu gadījumu, pamatojoties uz sniegtās informācijas saturu, tā nosūta ieinteresētajai personai minētā lēmuma kopiju."

**Prāvas priekšvēsture**

6 *Asklepios Kliniken GmbH* ir Vācijā reģistrēta privātsabiedrība, kuras kapitālu pilnībā pārvalda privātpersonas, un tā ir specializējusies slimnīcu pārvaldīšanā.

7 2003. gada 20. janvārī prasītāja iesniedza sūdzību Komisijā, lai apstrīdētu varbūtēji nelikumīga atbalsta piešķiršanu publiskajām slimnīcām, ko veikušas Vācijas varas iestādes, un ko katrā atsevišķā gadījumā veido šo slimnīcu iespējamo darbības zaudējumu kompensācija, kā arī attiecīgo publisko institūciju piešķirtās garantijas šīm slimnīcām. Prasītāja lūdza Komisijai, pirmkārt, veikt pārbaudi par šīm varbūtēji nelikumīgajām darbībām, pamatojoties uz prasītājas iesniegto informāciju Komisijai, kā arī informēt prasītāju par visiem šīs iepriekšējās izskatīšanas procedūras laikā pieņemtajiem lēmumiem un, otrkārt, gadījumā, ja šie pasākumi, par kuriem ir iesniegta sūdzība, būtu atzīstami par valsts atbalstu, likt tos pārtraukt līdz Komisijas lēmuma pieņemšanai. Sūdzībai bija pievienots juridiskais atzinums, kurā bija ietverta informācija par prasītāju un tās pārvaldītajām slimnīcām, tās konkurējošajām attiecībām ar publiskā sektora slimnīcām un EKL 86. panta piemērojamības atbalstam, par kuru tika iesniegta sūdzība, izvērtējums.

8 Ar 2003. gada 6. februāra vēstuli Komisija apstiprināja šīs sūdzības saņemšanu un informēja prasītāju, ka Komisijas Konkurences ģenerāldirektorāts izskatīs iesniegto informāciju un veiks nepieciešamo pārbaudi šajā sakarā.

9 2003. gadā prasītāja nosūtīja Komisijai vairākus lūgumus par informācijas sniegšanu.

10 Ar 2004. gada 26. janvāra vēstuli prasītāja lūdza Komisiju formulēt savu nostāju attiecībā uz prasītājas sūdzību. Prasītāja arī lūdza Komisijai, pirmkārt, likt Vācijas Federatīvajai Republikai pārtraukt attiecīgo kompensāciju izmaksu vismaz tik ilgi, līdz Komisija pieņem lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 11. panta 1. punktu, otrkārt, pieņemt lēmumu atbalsta, par kuru iesniegta sūdzība, iepriekšējās izskatīšanas procedūras ietvaros atbilstoši minētās regulas 4. panta 2., 3. vai 4. punktam saskaņā ar Regulas 13. panta 1. punktu un, treškārt, informēt prasītāju par pieņemtajiem lēmumiem saskaņā ar šīs regulas 20. panta 2. punktu.

11 Ar 2004. gada 30. janvāra vēstuli Komisija apstiprināja vēstules, kurā Komisija tika lūgta formulēt savu nostāju, saņemšanu.

12 2004. gada 18. februārī Komisija pieņēma Lēmumprojektu par EKL 86. panta piemērošanu valsts atbalstam attiecībā uz kompensāciju par sabiedriskajiem pakalpojumiem dažiem uzņēmumiem, kuriem uzticēts sniegt pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (turpmāk tekstā — "lēmumprojekts").

13 2005. gada 28. novembrī Komisija pieņēma Lēmumu 2005/842/EK par [EKL] 86. panta 2. punkta piemērošanu valsts atbalstam attiecībā uz kompensāciju par sabiedriskajiem pakalpojumiem dažiem uzņēmumiem, kuriem uzticēts sniegt pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi (OV L 312, 67. lpp.).

**Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi**

14 Ar prasības pieteikumu, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegts 2004. gada 13. maijā, prasītāja cēla šo prasību.

15 Ar pieteikumiem, kas Pirmās instances tiesas kancelejā iesniegti attiecīgi 2004. gada 20. un 23. septembrī, Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste un Vācijas Federatīvā Republika lūdza atļauju iestāties šajā tiesvedībā, lai atbalstītu Komisijas prasījumus.

16 Ar Pirmās instances tiesas ceturtās palātas priekšsēdētāja 2004. gada 27. oktobra rīkojumu minētajām dalībvalstīm tika atļauts iestāties lietā.

17 Ar 2004. gada 20. decembra vēstuli Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste informēja Pirmās instances tiesas kanceleju par to, ka tā neiesniegs iestāšanās rakstu, bet ka tā vēlētos iestāties lietā mutvārdu procesa laikā.

18 2005. gada 26. janvārī Vācijas Federatīvā Republika iesniedza savu iestāšanās rakstu.

19 Procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lietas dalībniekiem tika lūgts iesniegt Pirmās instances tiesā savus apsvērumus par procedūru saistībā ar Lēmuma 2005/842 pieņemšanu, un lietas dalībnieki šo lūgumu izpildīja noteiktajā termiņā.

20 Pēc tiesneša referenta ziņojuma Pirmās instances tiesa (ceturtā palāta) nolēma sākt mutvārdu procesu.

21 2007. gada 8. marta tiesas sēdē tika uzklausīti lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un viņu atbildes uz Pirmās instances tiesas mutvārdos uzdotajiem jautājumiem.

22 Prasītāja lūdz Pirmās instances tiesu atzīt, ka, nepieņemot lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. panta 2., 3. vai 4. punktu saistībā ar prasītājas 2003. gada 20. janvārī iesniegto sūdzību, Komisija nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 88. pants, Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punkts un 13. panta 1. punkts.

23 Komisijas, kuru atbalsta Vācijas Federatīvā Republika, prasījumi Pirmās instances tiesai ir šādi:

— noraidīt prasību kā nepieņemamu un, pakārtoti, kā nepamatotu;

— piespriest prasītājai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

## Juridiskais pamatojums

*Par pieņemamību*

Lietas dalībnieku argumenti

24 Neizvirzot formālu iebildi par nepieņemamību, Komisija apgalvo, ka prasība ir nepieņemama divu iemeslu dēļ.

25 Pirmkārt, Komisija uzskata, ka prasības pieteikums neatbilst Pirmās instances tiesas reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktā paredzētajiem nosacījumiem. Komisija atgādina — lai atzītu prasību par pieņemamu, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, uz kuriem prasība pamatota, jāizriet — vismaz kopsavilkuma veidā un tomēr saskaņotā un saprotamā veidā — no paša prasības pieteikuma teksta. Vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt tajā neietvertos pamata elementus. Šajā gadījumā prasības pieteikumā vajadzēja norādīt tās Vācijas publiskā sektora slimnīcas, kas atradās faktiskās konkurences attiecībās ar prasītājas pārvaldītajām slimnīcām. Juridiskais atzinums, ko prasītāja pievienojusi prasības pieteikumam, nevar kompensēt tās prasības pieteikuma nepietiekamo raksturu.

26 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka prasītājai nav tiesību celt prasību. Komisija atgādina pastāvīgo judikatūru, saskaņā ar kuru EKL 232. panta trešā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka persona var celt prasību sakarā ar bezdarbību pret iestādi, kas nav pieņēmusi aktu, kas to skar tieši un individuāli EKL 230. panta ceturtās daļas izpratnē. Ar prasītājas sūdzību saistīts lēmums skartu prasītāju tieši, bet ne individuāli.

27 Lai varētu uzskatīt, ka sūdzības par varbūtēji nelikumīgu valsts atbalstu iesniedzējs ir individuāli skarts, tam ir jāietilpst tās grupas sastāvā, uz kuru attiecas EKL 88. panta 2. punktā paredzētās procesuālās garantijas. Līdz ar to papildus uzņēmumam vai uzņēmumiem, kas saņem atbalstu, ir skartas personas, uzņēmumi vai uzņēmumu apvienības, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, it īpaši konkurējošie uzņēmumi un arodapvienības. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru tikai tos uzņēmumus, kuru konkurences stāvokli atbalsta piešķīrums ir ietekmējis konkrēti un tieši, var uzskatīt par atbalsta saņēmēju konkurentiem. Ar teorētisku iespēju, ka atbalsta piešķīrums var ietekmēt kāda uzņēmuma intereses, līdz ar to nepietiek.

28 Šajā lietā prasītāja savā prasības pieteikumā nav sniegusi konkrētas norādes, kas ļautu konstatēt, ka prasītāja atrodas faktiskas un tiešas konkurences apstākļos ar Vācijas publiskajām slimnīcām. Tādējādi prasītāja nevar atsaukties uz ieinteresētās puses statusu EKL 88. panta 2. punkta izpratnē.

29 Līdz ar to prasītāja nevar lūgt Pirmās instances tiesai pārbaudīt iespējamo Komisijas bezdarbību saistībā ar piešķirtajām kompensācijām visām publiskā sektora pārvaldītajām slimnīcām Vācijā. Prasītāja savā prasības pieteikumā pati atzīst, ka atrodas konkurences attiecībās "vismaz ar dažām" Vācijas publiskajām slimnīcām, tomēr Vācijā ir vairāk nekā 700 šādu slimnīcu. Katrā ziņā juridiskā atzinuma rindkopās, uz kurām atsaucas prasītāja, ir minēti tikai četri faktiskas konkurences attiecību gadījumi. Turklāt prasītājas apgalvojums, ka "ir viegli iedomāties līdzīgus piemērus attiecībā uz citām minētajām klīnikām, kas atrodas Bavārijas un Heses iestāžu pārraudzībā", nav apstiprināts ne ar vienu pierādījumu.

30 Turklāt valsts izmaksātās kompensācijas, kas pārskaitītas publiskajām slimnīcām un kuras apstrīdējusi prasītāja, nav uzskatāmas par vispārēju atbalsta sistēmu, bet, tieši pretēji, par lielu skaitu individuālo atbalstu. Prasītājai līdz ar to vajadzēja katrā atse-

višķā gadījumā pierādīt, ka attiecīgā publiskā slimnīca atrodas faktiskas konkurences attiecībās ar kādu no tās pārvaldītajām slimnīcām.

31 Vācijas Federatīvā Republika uzskata, ka prasītāja nevar apgalvot, ka tai ir ieinteresētās puses statuss EKL 88. panta 2. punkta izpratnē tikai tāpēc, ka tā ir iesniegusi sūdzību Komisijā un pārvalda privātas slimnīcas. Prasības pieteikumā vajadzēja precizēt dažādos klīniku veidus, kā arī medicīniskos pakalpojumus vai attiecīgās medicīnas jomas un noteikt attiecīgās ģeogrāfiskās zonas.

32 Prasītāja apgalvo, ka tās prasība ir pieņemama. Prasītāja atgādina, ka EKL 230. un 232. pants paredz vienu un to pašu tiesiskās aizsardzības līdzekli un ka EKL 232. panta trešā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka fiziska vai juridiska persona var celt prasību sakarā ar bezdarbību pret iestādi, kas nav pieņēmusi tiesību aktu, kurš to ir skāris tieši un individuāli. Valsts tiesiskās aizsardzības līdzekļu pastāvēšana neietekmē prasības sakarā ar bezdarbību pieņemamību.

33 Prasītāja apgalvo, ka to būtu tieši un individuāli skāris lēmums, kas Komisijai bija jāpieņem atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 2., 3. vai 4. punktam atbalsta iepriekšējās izskatīšanas procedūras ietvaros.

34 Attiecībā uz to, ka prasītāju attiecīgais lēmums būtu skāris tieši, tā norāda, ka atbalsta saņēmēja konkurents tiek uzskatīts par tieši skartu ar Komisijas lēmumu valsts atbalsta jomā, ja valsts iestāžu nodoms īstenot to atbalsta projektu nerada nekādas šaubas un, *a fortiori*, ja finanšu dotācijas ir jau piešķirtas un turpina pastāvēt. Tādējādi, ņemot vērā lietas apstākļus, nepastāv nekādu šaubu, ka prasītāja ir skarta tieši.

35 Runājot par to, vai prasītāja būtu skarta individuāli, prasītāja apgalvo, ka valsts atbalsta jomā par personām, kas ir skartas individuāli, tiek uzskatītas tās personas, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķirums, tas ir, it īpaši attiecīgā atbalsta saņēmēja konkurenti. Tāpat saskaņā ar judikatūru procedūras puses EKL 88. panta 2. punkta izpratnē var apstrīdēt Kopienu tiesā Komisijas lēmumu, ar kuru atzīts, ka pasākums nav uzskatāms par valsts atbalstu vai ka, lai arī tas ir uzskatāms par valsts atbalstu, tas ir saderīgs ar kopējo tirgu. Šajā kontekstā Pirmās instances tiesai labākajā gadījumā ir vienīgi jāpārbauda, vai konkurējošu attiecību ar atbalsta saņēmēju pastāvēšanas iespējamība nav acīmredzami izslēdzama. Līdz ar to, ņemot vērā līdzību, kas pastāv starp prasības atcelt tiesību aktu un prasības sakarā ar bezdarbību pieņemamības nosacījumiem, piemērojot EKL 232. panta trešo daļu, būtu jāizmanto identiska pieeja.

36 Prasītāja uzskata, ka Komisijas nepieņemtais lēmums būtu to skāris individuāli, jo prasītāja atrodas faktiskas konkurences attiecībās ar atsevišķām publiskajām slimnīcām, kas saņēma šo atbalstu. Komisijas bezdarbība tādēļ ir liegusi prasītājai procesuālās tiesības, kuras tai būtu pastāvējušas, ja būtu uzsākta formāla izmeklēšanas procedūra.

37 Precīzāk, saistībā ar tās faktiskajām konkurences attiecībām ar atsevišķām Vācijas publiskajām slimnīcām, kas saņēma atbalstu, par kuru iesniegta sūdzība, prasītāja apgalvo, ka tā Vācijā pārvalda 39 privātklīnikas, atrodoties intensīvā konkurencē ar publiskajām slimnīcām, un atsaucas uz tās prasības pieteikumam pievienoto eksperta atzinumu.

38 Turklāt Komisijas aizstāvētā jēdziena "ieinteresētā puse" attiecināšana tikai uz tām personām, kuru konkurences situāciju ir faktiski un tieši skāris atbalsta piešķirums, pārkāpj Kopienu tiesību vispārējo principu par efektīvu tiesisko aizsardzību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

— Par prasības pieteikuma atbilstību Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunktam

39 Atbilstoši Reglamenta 44. panta 1. punktam prasības pieteikumā jābūt iekļautam izvirzīto pamatu kopsavilkumam. Šim kopsavilkumam ir jābūt pietiekami skaidram un precīzam, lai ļautu atbildētājam sagatavot savu aizstāvību un Pirmās instances tiesai lemt par prasību, vajadzības gadījumā bez papildu informācijas prasības pamatošanai.

40 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru, lai atzītu prasību par pieņemamu, nolūkā nodrošināt tiesisko drošību un pareizu tiesvedību, pamata faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, ar kuriem prasība pamatota, jāizriet — vismaz kopsavilkuma veidā un tomēr saskaņotā un saprotamā veidā — no paša prasības pieteikuma teksta (Pirmās instances tiesas 1993. gada 28. aprīļa rīkojums lietā T-85/92 *De Hoe*/Komisija, *Recueil*, II-523. lpp., 20. punkts, un Pirmās instances tiesas 2007. gada 7. februāra spriedums lietā T-339/03 *Clotuche*/Komisija, Krājumā vēl nav publicēts, 133. punkts). Kaut arī atsevišķos jautājumos prasības pieteikumu var pamatot un papildināt, atsaucoties uz tam pievienotajiem materiāliem, vispārēja atsauce uz citiem dokumentiem, pat ja tie ir pievienoti prasības pieteikumam, nevar kompensēt galveno juridisko argumentu neesamību, kam atbilstoši iepriekš minētajiem noteikumiem ir jābūt ietvertiem prasības pieteikumā (Pirmās instances tiesas 1999. gada 21. maija rīkojums lietā T-154/98 *Asia Motor France* u.c./Komisija, *Recueil*, II-1703. lpp., 49. punkts). Pirmās instances tiesai turklāt nav pienākuma pielikumos meklēt un identificēt pamatus un argumentus, ko tā varētu uzskatīt par tādiem, kuri veido prasības pamatojumu, jo pielikumi izmantojami vienīgi pārbaudes veikšanas un tehniskos nolūkos (Pirmās instances tiesas 1997. gada 7. novembra spriedums lietā T-84/96 *Cipeke*/Komisija, *Recueil*, II-2081. lpp., 34. punkts).

41 Šajā lietā prasītāja lūdz Pirmās instances tiesai atzīt, ka, nepieņemot lēmumu saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 4. panta 2., 3. vai 4. punktu par tās 2003. gada 20. janvāra sūdzību, Komisija nav izpildījusi pienākumus, ko tai uzliek EKL 88. pants, kā arī Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punkts un 13. panta 1. punkts. Prasības pieteikumā līdz ar to nepārprotami ir norādīta bezdarbība, kas Pirmās instances tiesai ir jākonstatē, un tajā ir ietverts skaidrs un precīzs izvirzītā pamata kopsavilkums. Turklāt prasības pieteikumā ir ietverti pamata faktiskie un tiesiskie apstākļi attiecībā uz sūdzībā minētajiem atbalstiem, Komisijas pienākumu rīkoties un uz tās iespējamo bezdarbību pēc tāda termiņa izbeigšanās, ar ko varbūtēji tika pārkāptas saprātīga termiņa robežas.

42 Attiecībā uz to, ka prasības pieteikumā it kā nav ietvertas norādes par pietiekamu konkurences attiecību pastāvēšanu, ir jākonstatē, ka prasītāja tajā precizē, ka tā ir privātu slimnīcu pārvaldītāja Vācijā un atrodas faktiskas konkurences attiecībās ar publiskajām slimnīcām Vācijā, kas saņem atbalstu, kuru tā uzskata par nelikumīgu. Prasītāja kā piemēru min Bavārijā esošās slimnīcas, atsaucoties uz prasības pieteikuma pielikumiem detalizētākas informācijas saņemšanai.

43 Ņemot vērā iepriekš minēto, šķiet, ka faktiskais pamatelements prasītājas tiesību celt prasību noteikšanai, proti, tās konkurences attiecības ar atbalsta saņēmēju, prasības pieteikumā, nenoliedzami, ir norādīts kopsavilkuma veidā, tomēr pietiekami skaidri un precīzi. Šo secinājumu neatspēko tas, ka prasītāja ir izmantojusi pielikumus, lai papildinātu prasības pieteikumā sniegto informāciju tiktāl, ciktāl prasības pieteikumā ir ietverti pamata faktiskie un tiesiskie apstākļi, lai ļautu atbildētājai sagatavot savu aizstāvību un Pirmās instances tiesai lemt par prasību.

44 Līdz ar to prasības pieteikums atbilst Reglamenta 44. panta 1. punkta c) apakšpunkta noteikumiem un Komisijas pirmais arguments par prasības pieņemamību ir noraidāms.

— Par prasītājas tiesībām celt prasību

45 EKL 230. un 232. pantā ir paredzēts viens un tas pats tiesiskās aizsardzības līdzeklis. Līdz ar to, tāpat kā EKL 230. panta ceturtā daļa paredz indivīdu tiesības celt prasību par tiesību akta atcelšanu pret tādu iestādes aktu, kas nav adresēts viņiem, ja šis tiesību akts tos skar tieši un individuāli, EKL 232. panta trešā daļa ir jāinterpretē tādējādi, ka tā paredz arī šo indivīdu tiesības celt prasību sakarā ar bezdarbību pret iestādi, kas nav pieņēmusi aktu, kurš tos būtu skāris tādā pat veidā (Tiesas 1970. gada 18. novembra spriedums lietā 15/70 *Chevalley*/Komisija, *Recueil*, 975. lpp., 6. punkts, un Pirmās instances tiesas 2006. gada 10. maija spriedums lietā T-395/04 *Air One*/Komisija, Krājums, II-1343. lpp., 25. punkts).

46 Tādējādi ir jāpārbauda, vai prasītājai būtu tiesības celt prasību par tiesību akta atcelšanu vismaz pret vienu no tiem tiesību aktiem, ko Komisija būtu varējusi pieņemt EKL 88. panta 3. punktā paredzētās atbalsta iepriekšējās izskatīšanas stadijas beigās un kurā būtu bijis noteikts, ka pasākumi, par kuriem iesniegta sūdzība, nav uzskatāmi par atbalstu vai arī ka šie pasākumi ir uzskatāmi par atbalstu, bet tie ir saderīgi ar kopējo tirgu, vai arī ka attiecībā uz šiem pasākumiem ir jāuzsāk EKL 88. panta 2. punktā paredzētā procedūra.

47 Šajā kontekstā ir jāatceras, ka, ja, neuzsākot EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālo izmeklēšanas procedūru, Komisija ar lēmumu, kas pieņemts, pamatojoties uz šā paša panta 3. punktu, atzīst, ka atbalsts ir saderīgs ar kopējo tirgu, EKL 88. panta 2. punktā paredzēto procesuālo garantiju saņēmēji var nodrošināt to ievērošanu tikai tad, ja tie var apstrīdēt šo lēmumu Kopienu tiesā (Tiesas 1993. gada 19. maija spriedums lietā C-198/91 *Cook*/Komisija, *Recueil*, I-2487. lpp., 23. punkts, un iepriekš 45. punktā minētais spriedums lietā *Air One*/Komisija, 30. punkts).

48 Pamatojoties uz šiem apsvērumiem, Kopienu tiesa atzīst par pieņemamu prasību, kuras mērķis ir atcelt šādu lēmumu un ko cēlusi ieinteresētā puse EKL 88. panta 2. punkta izpratnē, ja šīs prasības iesniedzējs, ceļot šo prasību, vēlas nodrošināt procesuālās tiesības, ko tam piešķir šis noteikums (iepriekš 47. punktā minētais spriedums lietā *Cook*/Komisija, 23.–26. punkts, un iepriekš 45. punktā minētais spriedums lietā *Air One*/Komisija, 31. punkts).

49 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru ieinteresētās puses EKL 88. panta 2. punkta izpratnē ir personas, uzņēmumi vai apvienības, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, t.i., it īpaši tie uzņēmumi, kas ir šī atbalsta saņēmēju konkurenti, un arodapvienības (Tiesas 1984. gada 14. novembra spriedums lietā 323/82 *Intermills*/Komisija, *Recueil*, 3809. lpp., 16. punkts, un 2005. gada 13. decembra spriedums lietā C-78/03 P Komisija/*Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum*, Krājums, I-10737. lpp., 36. punkts; iepriekš 45. punktā minētais spriedums lietā *Air One*/Komisija, 36. punkts). Iepriekš minētajā spriedumā lietā *Intermills*/Komisija iedibinātā judikatūra ir tikusi ietverta Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punktā, kurā paredzēts, ka "ieinteresētās personas [puses]" ir "visas dalībvalstis un visas personas, uzņēmumi vai uzņēmumu apvienības, kuru intereses var ietekmēt atbalsta piešķīrums, jo īpaši attiecīgā atbalsta saņēmējs, konkurējošie uzņēmumi un arodapvienības".

50 Līdz ar to pat nākotnē iespējams vai vienkārši potenciāls atbalsta, par kuru iesniegta sūdzība, saņēmēja konkurents ir uzskatāms par ieinteresēto pusi EKL 88. panta 2. punkta izpratnē (šajā sakarā skat. attiecīgi Tiesas 1993. gada 15. jūnija spriedumu lietā C-225/91 *Matra*/Komisija, *Recueil*, I-3203. lpp., 19. punkts, un iepriekš 45. punktā minēto spriedumu lietā *Air One*/Komisija, 39. punkts).

51 Šajā lietā prasītāja pārvalda 39 privātslimnīcas, kas izvietotas visā Vācijas Federatīvās Republikas teritorijā. Tādējādi prasītāja konkurē ar atsevišķām publiskā sektora slimnīcām, kas ir atbalsta saņēmējas. Ar šo apstākli pietiek, lai pierādītu pietiekamu konkurences attiecību pastāvēšanu starp prasītāju un vismaz dažiem no apstrīdēto

pasākumu saņēmējiem, un lai prasītāju varētu uzskatīt par ieinteresēto pusi EKL 88. panta 2. punkta izpratnē.

52 Līdz ar to prasītāja, ceļot prasību par tiesību akta atcelšanu, var apstrīdēt Komisijas lēmumu, kas pieņemts atbilstoši EKL 88. panta 3. punktam, lai panāktu savu procesuālo tiesību kā ieinteresētajai pusei ievērošanu. Tādēļ ir jāatzīst, ka prasītājai ir arī tiesības lūgt Pirmās instances tiesai konstatēt iespējamo Komisijas bezdarbību, kas izpaudusies kā šāda lēmuma nepieņemšana.

53 Šo secinājumu neatspēko Komisijas un personas, kas iestājusies lietā, izvirzītie argumenti par pretējo.

54 Pirmkārt, personas, kas iestājusies lietā, izvirzītais arguments, ka konkurences attiecību pierādīšana nozīmē, ka prasītājai ir jāprecizē dažādie klīniku veidi, medicīniskie pakalpojumi, kā arī attiecīgās medicīnas jomas un jānosaka attiecīgās ģeogrāfiskās zonas, ir noraidāms. Šādai pierādīšanai būtu precīzi jādefinē attiecīgais tirgus, kā arī jāveic sarežģīta izpēte par prasītājas pārvaldīto slimnīcu un publisko slimnīcu piedāvāto pakalpojumu savstarpējo aizstājamību. Tas lielā mērā pārsniegtu ieinteresētās puses jēdziena pārbaudes ietvarus, kas izriet no Regulas Nr. 659/1999 1. panta h) punkta, kurā minēti tikai konkurējošie uzņēmumi, kā arī šī jēdziena interpretāciju judikatūrā, kurā ietvertas atsauces uz uzņēmumiem, kuru intereses var skart atbalsta piešķīrums.

55 Šī paša iemesla dēļ pretēji Komisijas apgalvotajam nešķiet, ka būtu nepieciešams, lai prasītāja pierādītu faktisku un tiešu konkurences attiecību pastāvēšanu ar katru slimnīcu, kas saņēmusi apstrīdēto atbalstu, lai prasītāju varētu uzskatīt par ieinteresēto pusi EKL 88. panta 2. punkta izpratnē. Būtībā pietiek ar to, ka prasītāja pierāda šādu konkurences attiecību pastāvēšanu ar atbalsta saņēmējiem.

56 Otrkārt, Komisijas un personas, kas iestājusies lietā, argumentiem par to, ka Vācijā ir vairāk nekā 700 publisko slimnīcu, nevar piekrist. Atbalsta saņēmēju skaitliskais daudzums nevar ietekmēt prasības pieņemamību, jo varbūtēji nelikumīgais atbalsts Vācijas publiskajām slimnīcām patiešām tika piešķirts un tas nav uzskatāms par vispārēju atbalsta sistēmu, ko neapstrīd arī Komisija.

57 Ņemot vērā iepriekš minēto, Komisijas otrais arguments par prasības pieņemamību arī ir noraidāms.

*Par lietas būtību*

Lietas dalībnieku argumenti

58 Prasītāja apgalvo, ka ir pieļauta bezdarbība, jo Komisija nav izpildījusi pienākumu rīkoties, kas tai uzlikts ar EKL 88. pantu, kā arī ar Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punktu un 13. panta 1. punktu.

59 Prasītāja uzskata, ka no šiem noteikumiem izriet, ka Komisijai ir pienākums rūpīgi un objektīvi izskatīt tās sūdzību un pieņemt lēmumu saprātīgā termiņā.

60 Vispirms, atgādinot EKL 88. panta 1. un 2. punkta, kā arī Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punkta un 13. panta 1. punkta saturu, prasītāja uzsver pienākumu veikt to valsts pasākumu, kas var tikt atzīti par nelikumīgu valsts atbalstu, iepriekšēju izskatīšanu. Šis pienākums attiecībā uz pasākumiem, par kuriem ir paziņots, rodas to paziņošanas brīdī un attiecībā uz pasākumiem, par kuriem nav paziņots — sūdzības saņemšanas brīdī. Prasītāja atgādina, ka Komisijai ir rūpīgi un objektīvi jāpārbauda sūdzības, lai nodrošinātu Līguma pamatnoteikumu attiecībā uz valsts atbalstu labu pārvaldību. Šīs iepriekšējās izskatīšanas mērķis esot ļaut Komisijai paust sākotnējo viedokli par atbalsta daļēju vai pilnīgu saderību ar kopējo tirgu, kamēr EKL 88. panta 2. punktā paredzētās formālās izmeklēšanas procedūras mērķis ir veikt pilnīgu pārbaudi.

61 Turpinot, prasītāja attiecībā uz pienākumu pieņemt lēmumu pēc šīs iepriekšējās izskatīšanas norāda, ka lēmuma par formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 4. punktam neesamība var būt pamatota tikai tad, ja Komisija iepriekšējās izskatīšanas noslēgumā varēja iegūt pārliecību, ka valsts pasākums nav valsts atbalsts, kas ir jākonstatē ar lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 2. punktam, vai arī ka šis pasākums ir atzīstams par atbalstu, kas ir saderīgs ar kopējo tirgu, kas ir jākonstatē ar lēmumu atbilstoši Regulas Nr. 659/1999 4. panta 3. punktam.

62 Visbeidzot, lai gan atbalstu, par kuriem nav paziņots, iepriekšējās izskatīšanas procedūra pēc trešo personu sūdzību saņemšanas nav pakļauta obligāti ievērojamiem termiņiem, termiņu, kādā Komisijai bija jāpieņem lēmums, tomēr nevar atlikt uz nenoteiktu laiku. Iestādei ir jāpieņem lēmums saprātīgā termiņā, kas nosakāms, ņemot vērā katrai lietai raksturīgos apstākļus un it īpaši kontekstu, kādā tā ietilpst,

dažādās procesuālās stadijas, kas Komisijai jāievēro, lietas sarežģītību, kā arī tās nozīmi attiecīgajām ieinteresētajām personām. Tā kā šajā gadījumā runa bija tikai par atbalsta saderīguma iepriekšēju izskatīšanu un nevis par pilnīgu šī jautājuma izvērtējumu, Komisijai vajadzēja pieņemt lēmumu divu mēnešu laikā.

63 Prasītāja norāda, ka tas fakts, ka Komisija, ciktāl prasītājai zināms, nebija nedz lūgusi eksperta atzinumu, nedz iesniegusi informācijas pieprasījumu Vācijas iestādēm, pierāda, ka turpmāki precizējumi nebija nepieciešami, lai pieņemtu lēmumu par prasītājas sūdzības pamatotību.

64 No judikatūras izriet, ka 10 mēnešu termiņš no dalībvalsts apsvērumu iesniegšanas brīža līdz formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanai ir ticis uzskatīts par saprātīgu, kamēr 26 mēnešu termiņš ir ticis uzskatīts par nepamatotu, izņemot ārkārtas apstākļu pastāvēšanu. Tāpat tas, ka sūdzība ir pirmā tāda veida sūdzība, nevar pamatot iepriekšējās izskatīšanas norisi 19 mēnešu garumā, pastāvot tikai atsevišķām reālām grūtībām. Šajā gadījumā netiek veiktas nekādas darbības, lai konstatētu faktus, un apstrīdētā atbalsta pārbaude nerada nekādas nozīmīgas juridiska rakstura problēmas, kas attiecīgā gadījumā varētu būt pamats formālas izmeklēšanas procedūras uzsākšanai.

65 Tāpat prasītāja uzsver, ka tai bija nepieciešama ātra lēmuma pieņemšana. Pirmkārt, pastāvošā situācija rada konkurences izkropļojumus Vācijas slimnīcu sektorā, kas prasītājai rada kaitējumu. Otrkārt, prasītājas sūdzības neizskatīšana traucē tās pārrunām ar Vācijas varas iestādēm par publisko slimnīcu pārņemšanu.

66 Tā kā Komisijai nebija nepieciešamības saņemt sīkāku informāciju par apstrīdētajiem atbalstiem un sūdzība nebija īpaši sarežģīta, un, ņemot vērā prasītājas prasījumus, vairāk nekā 15 mēnešus ilgs termiņš no sūdzības iesniegšanas 2003. gada 20. janvārī līdz šīs prasības celšanai nav saprātīgs termiņš saistībā ar šī atbalsta sākotnējo pārbaudi. Prasītāja uzsver, ka šis termiņš nepārprotami pārsniedz divu mēnešu termiņu, kas ir Komisijas rīcībā, lai veiktu atbalsta, par kuru ir paziņots, iepriekšēju izskatīšanu, un ir tikai nedaudz mazāks par 18 mēnešu termiņu, kas ir Komisijas rīcībā formālās izmeklēšanas procedūras laikā galīgā lēmuma pieņemšanai. Prasītāja uzskata, ka šī bezdarbība vairāk nekā 15 mēnešu garumā ir uzskatāma par to pienākumu pārkāpumu, kas Komisijai izriet no EKL 88. panta, kā arī Regulas Nr. 659/1999 10. panta 1. punkta un 13. panta 1. punkta.

67 Šo secinājumu nevar atspēkot Komisijas arguments, ka 2003. gada 20. janvāra sūdzība pietiekamas faktiskās informācijas neesamības dēļ nav radījusi tās pienākumu rīkoties. Tieši pretēji, no Regulas Nr. 659/1999 20. panta 2. punkta un 10. panta 1. punkta izriet, ka Komisijai ir nekavējoties jāizskata tās rīcībā esošā informācija. Turklāt pretēji Komisijai, kurai ir plašas iespējas konstatēt faktus, sūdzības iesniedzēja iespējas iesniegt atbilstošu informāciju ir ievērojami ierobežotas. Pastāvot šādiem apstākļiem, sūdzībai iepriekš minētā 20. panta 2. punkta izpratnē ir tikai informatīvs raksturs un tā var būt tikai aicinājums Komisijai veikt pārbaudi. Prasītāja uzskata, ka tās 2003. gada 20. janvāra sūdzībā un it īpaši tai pievienotajā eksperta atzinumā ietvertā informācija bija pietiekama, lai Komisija nekavējoties uzsāktu pārbaudi. No sūdzības iesniedzēja var tikai prasīt, lai sniegtās informācijas saturs pamatotu "sākotnējas aizdomas" par nelikumīgu atbalstu. 2004. gada 24. janvāra vēstulē sniegtā informācija papildināja vai sniedza jaunāko informāciju papildus 2003. gada 20. janvāra sūdzībā sniegtajai informācijai.

68 Prasītāja turklāt uzsver, ka nedz lēmumprojekts, nedz Lēmums 2005/842 nevarēja pārtraukt Komisijas bezdarbību, jo vispārpiemērojama akta pieņemšana nevar pamatot vai attaisnot sūdzību valsts atbalsta jomā izskatīšanas procedūras pārtraukšanu.

69 Komisija uzskata, ka vēstules ar lūgumu paust Komisijas nostāju saņemšanas laikā 2004. gada 26. janvārī Komisija nekādā veidā nebija pārkāpusi prasību veikt atbalsta iepriekšēju izskatīšanu saprātīgā termiņā. Līdz ar to prasītāja nav pierādījusi, ka Komisijai šajā laikā bija pienākums pieņemt lēmumu, ar kuru tiktu izbeigta tās bezdarbība, kas būtu vienīgais juridiski nozīmīgais jautājums, lai pieņemtu nolēmumu par Komisijas iespējamo bezdarbību.

70 Komisija atzīst, ka atbalsta, par kuru iesniegta sūdzība, iepriekšēja izskatīšana nevar notikt nenoteiktu laika periodu. Tomēr Regulas Nr. 659/1999 4. panta 5. punktā paredzēto divu mēnešu termiņu nedrīkstētu sajaukt ar Komisijai piekrītošo prasību par saprātīga termiņa ievērošanu šīs izskatīšanas noslēgšanai. Termiņa saprātīgais raksturs ir jānovērtē, ņemot vērā katrai lietai raksturīgos apstākļus un it īpaši tās kontekstu, dažādos nepieciešamos procesuālos posmus, kā arī lietas nozīmi ieinteresētajām personām.

71 Prasītāja esot iesniegusi savu sūdzību brīdī, kad noslēgumam tuvojās procedūra lietā, kas bija pamatā Tiesas 2003. gada 24. jūlija spriedumam lietā C-280/00 *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* (*Recueil*, I-7747. lpp.). Tā kā šim spriedumam ir liela nozīme slimnīcu publiskā finansējuma izvērtēšanai, Komisija atbilstoši labas pārvaldības principam esot gaidījusi šī sprieduma pasludināšanu pirms pieņemt nostāju par prasītājas sūdzību. Tikai sešus mēnešus ilgais termiņš, kas pagājis no prasītājas vēstules ar lūgumu formulēt Komisijas nostāju saņemšanas līdz sprieduma pasludināšanai bija pārāk īss, lai būtu iespējams pieņemt tā lēmuma projektu, ko Komisija gatavojās pieņemt, vai lai izbeigtu prasītājas sūdzības iepriekšējo izskatīšanu.

72 Turklāt, ja Komisija būtu nolēmusi izpildīt prasītājas lūgumu, seši mēneši arī būtu nepietiekams laiks, lai veiktu pārbaudi, kaut vai kopsavilkuma veidā, un lai pieņemtu lēmumu par vairāk nekā 700 attiecīgo Vācijas publisko slimnīcu finansējumu, vēl jo vairāk tāpēc, ka sūdzības juridiskam novērtējumam bija vajadzīgs papildu skaidrojums par lietas faktiem.

73 Komisija atgādina judikatūru, saskaņā ar kuru Pirmās instances tiesa ir uzskatījusi desmit mēnešu periodu par saprātīgu termiņu, bet apmierinājusi prasības sakarā ar bezdarbību, ja ir ticis pārsniegts vairāk nekā divu gadu periods no sūdzības iesniegšanas un vēstules ar lūgumu formulēt Komisijas nostāju, tas ir, tāds laika periods, kas ir četras reizes garāks par šajā lietā pastāvošo.

74 Komisija turklāt norāda, ka tā ir rīkojusies pietiekamā apmērā. Tās lēmumprojekta attiecībā uz EKL 86. panta 3. punkta piemērošanu pieņemšana un publicēšana ir pielīdzināma formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanai, kas paredzēta EKL 88. panta 2. punktā. Katrā ziņā Lēmuma 2005/842 pieņemšana 2005. gada 28. novembrī ir pārtraukusi tās bezdarbību un padarījusi par nelietderīgu jebkādu Komisijas veiktu katras publiskās slimnīcas finansējuma individuālu pārbaudi. Līdz ar to vairs neesot vajadzības lemt par prasību.

Pirmās instances tiesas vērtējums

75 Vispirms ir jānoraida Komisijas argumenti, saskaņā ar kuriem tā ir formulējusi savu nostāju par sūdzību, pieņemot lēmumprojektu un vēlāk — Lēmumu 2005/842, un tādēļ vairs nav nepieciešams lemt par prasību sakarā ar bezdarbību.

76 Nenoliedzami, šajā lēmumā ir ietverti kritēriji, kas ļauj novērtēt prasītājas apstrīdētā valsts finansējuma likumīgumu. Tādējādi saderīgums ar kopējo tirgu un kompensāciju atbrīvošana no paziņošanas pienākuma saskaņā ar Lēmuma 2005/842 4. pantu ir atkarīgi no oficiāla tiesību akta pastāvēšanas, kurā precizēts sabiedrisko pakalpojumu raksturs, piemērojamība un ilgums, kā arī attiecīgo uzņēmumu identitāte. Atbilstoši šī lēmuma 5. pantam kompensācijas summas, kas iekļauj visas valsts sniegtās

priekšrocības jebkurā valsts līdzekļu formā, nepārsniedz izmaksas, kas nepieciešamas, lai izpildītu sabiedrisko pakalpojumu sniegšanas pienākumus, ņemot vērā attiecīgos rēķinus un saprātīgu peļņu. No lēmuma 6. panta turklāt izriet, ka valstīm ir jāliek attiecīgajiem uzņēmumiem atmaksāt pārmērīgi izmaksātās kompensācijas. Līdz ar to no tā var secināt, ka zaudējumu kompensācija, kas nav atlīdzība par sniegtajiem sabiedriskajiem pakalpojumiem, ir aizliegta un ka valstij ir jāatgūst attiecīgās summas.

77 Tomēr abstraktu kritēriju noteikšana vispārpiemērojamā lēmumā pati par sevi nevar tikt uzskatīta par Komisijas nostājas formulēšanu par tādu konkrētu sūdzību kā prasītājas iesniegtā. Šie kritēriji būtībā tikai nosaka elementus, kas jāņem vērā, lai izvērtētu tāda finansējuma saderīgumu ar Kopienu tiesībām kā tas, par kuru sūdzas prasītāja. Vienīgi Komisijas veiktā šo kritēriju piemērošana konkrētajām situācijām, par kurām sūdzas prasītāja, var nepārprotami iezīmēt iestādes nodomu attiecībā pret prasītājas lūgumu un līdz ar to tikt uzskatīta par nostājas formulēšanu EKL 232. panta otrās daļas izpratnē.

78 Šis secinājums vēl jo vairāk ir piemērojams attiecībā uz lēmumprojektu. Tas fakts, ka attiecīgajām pusēm — tostarp arī prasītājai — bija iespēja paust savu nostāju par tā saturu, neļauj to pielīdzināt EKL 88. panta 2. punktā paredzētās formālās izmeklēšanas procedūras uzsākšanai. Šī apspriešanās vienīgi ļāva prasītājai paust savu viedokli par vispārēja lēmuma saturu, nevis paust savus argumentus par apstrīdēto pasākumu likumīgumu, uz ko tai būtu tiesības saskaņā ar Regulas Nr. 659/1999 20. panta 1. punktu, ja Komisija būtu nolēmusi uzsākt EKL 88. panta 2. punktā paredzēto formālas izmeklēšanas procedūru.

79 No iepriekš minētā izriet, ka brīdī, kad Komisija tika aicināta pieņemt lēmumu saskaņā ar EKL 232. pantu, tā nebija formulējusi savu nostāju par prasītājas sūdzību.

80 Tā kā bezdarbība tiek konstatēta gadījumā, ja pastāv tāda iestādes bezdarbība, kas ir pretēja Kopienu tiesībām, ir jāpārbauda, vai brīdī, kad Komisija tika lūgta formulēt savu nostāju 2004. gada 26. janvārī, tai pastāvēja pienākums pieņemt lēmumu (Pirmās instances tiesas 1998. gada 15. septembra spriedums lietā T-95/96 *Gestevisión Telecinco*/Komisija, *Recueil*, II-3407. lpp., 71. punkts, un iepriekš 45. punktā minētais spriedums lietā *Air One*/Komisija, 60. punkts).

81 Tiktāl, ciktāl Komisijai ir ekskluzīva kompetence valsts atbalsta saderības ar kopējo tirgu izvērtēšanai, Komisijai ir pienākums labas Līguma pamatnoteikumu attiecībā uz valsts atbalstu pārvaldības interesēs veikt rūpīgu un objektīvu sūdzības par atbalsta nesaderību ar kopējo tirgu izskatīšanu (iepriekš 45. punktā minētais spriedums lietā *Air One*/Komisija, 61. punkts). No tā izriet, ka Komisija nevar uz nenoteiktu laiku atlikt to valsts pasākumu iepriekšēju izskatīšanu, par kuriem iesniegta sūdzība. Tas, vai sūdzības izskatīšanas ilgums ir bijis saprātīgs, ir novērtējams, ņemot vērā katras lietas konkrētos apstākļus un it īpaši tās kontekstu, dažādās procesuālās stadijas, kas Komisijai jāievēro, un lietas sarežģītību (iepriekš 80. punktā minētais spriedums lietā *Gestevisión Telecinco*/Komisija, 75. punkts).

82 Prasītājas sūdzību un lūgumu formulēt tās nostāju Komisija saņēma attiecīgi 2003. gada 20. janvārī un 2004. gada 26. janvārī.

83 No lietas materiāliem izriet, ka Komisija ir apstiprinājusi prasītājas sūdzības saņemšanu, neprasot tai papildu informāciju, vai paskaidrojot, kādēļ tā nav varējusi izskatīt lietu šī iemesla dēļ. Līdz ar to ir jāuzskata, ka termiņš, kādā Komisijai ir jāpabeidz apstrīdētā finansējuma iepriekšējā izskatīšana, sākās sūdzības saņemšanas dienā.

84 Tādējādi brīdī, kad Komisijai tika lūgts formulēt nostāju saskaņā ar EKL 232. panta otro daļu, sūdzības iepriekšējā izskatīšana norisinājās jau 12 mēnešus.

85 Ir ticis nospriests, ka aptuveni 6 mēnešus ilgs termiņš noteiktas sarežģītības pakāpes lietas izskatīšanai saistībā ar vairākām Itālijas lidostām nepārsniedza saprātīga termiņa robežas (iepriekš 45. punktā minētais spriedums lietā *Air One*/Komisija, 62.–67. punkts). Savukārt iepriekš 80. punktā minētajā spriedumā lietā *Gestevisión Telecinco*/Komisija, 80. punkts, sūdzību izskatīšanas ilgumu 47 mēnešu apmērā attiecībā uz pirmo sūdzību un 26 mēnešu termiņu — attiecībā uz otro Pirmās instances tiesa uzskatīja par tādu, kas pārsniedz saprātīgu termiņu.

86 Tā kā Regulā Nr. 659/1999 paredzētie termiņi attiecībā uz paziņotajiem atbalstiem nav piemērojami atbalstam, par kuru nav paziņots, prasītājas arguments, ka Komisijai principā vajadzēja pieņemt šādu lēmumu divu mēnešu termiņā, ir jānoraida.

87 Sūdzības iesniegšanas brīdī procedūra lietā, kas bija pamatā iepriekš 71. punktā minētajam spriedumam lietā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg*, vēl nebija beigusies. Ņemot vērā šīs lietas nozīmi prasītājas apstrīdētā publiskā finansējuma pārbaudei, Komisija pamatoti varēja atlikt sūdzībā ietverto jautājumu pārbaudi līdz atbilstošo tiesisko apstākļu noskaidrošanai, kuru ietvaros jāveic sūdzības pārbaude.

88 Nenoliedzami, vispārēja lēmuma sagatavošana par valsts atbalstu attiecībā uz kompensāciju par sabiedriskajiem pakalpojumiem dažiem uzņēmumiem, kuriem uzticēts sniegt pakalpojumus ar vispārēju tautsaimniecisku nozīmi, neatbrīvo Komisiju no tās pienākuma individuāli pārbaudīt prasītājas sūdzību.

89 No iepriekš 71. punktā minētā sprieduma lietā *Altmark Trans* un *Regierungspräsidium Magdeburg* pasludināšanas līdz lūgumam formulēt nostāju ir pagājuši 6 mēneši. Taču šī lieta nenoliedzami ir sarežģīta. Sūdzība attiecas uz visām publiskā sektora slimnīcām Vācijā, kuru skaits pārsniedz 700, tomēr sūdzībā tās nav identificētas individuāli, un tajā ir kritizēta gan publisko iestāžu piešķirtā kompensācija slimnīcu iespējamo darbības zaudējumu atlīdzināšanai, gan arī garantijas piešķiršana, tomēr nesniedzot precīzāku informāciju par katras konkrētās slimnīcas saņemto atbalstu.

90 Ņemot vērā lietas sarežģītību, šis termiņš katrā ziņā bija pārāk īss, lai Komisija varētu pabeigt prasītājas apstrīdētā finansējuma saderīguma iepriekšējo izskatīšanu.

91 Tādējādi ir jākonstatē, ka lūguma formulēt nostāju iesniegšanas brīdī sūdzības izskatīšanas termiņš nepārsniedza saprātīga termiņa robežas.

92 Līdz ar to prasība ir noraidāma.

**Par tiesāšanās izdevumiem**

93 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 2. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā prasītājai spriedums ir nelabvēlīgs, tai jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus saskaņā ar Komisijas prasījumiem.

94 Atbilstoši Reglamenta 87. panta 4. punkta pirmajai daļai dalībvalstis, kas iestājas lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. No tā izriet, ka Vācijas Federatīvā Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

Ar šādu pamatojumu

PIRMĀS INSTANCES TIESA (ceturtā palāta)

nospriež:

**1) prasību noraidīt;**

**2) *Asklepios Klinken GmbH* sedz savus, kā arī atlīdzina Komisijas tiesāšanās izdevumus;**

**3) Vācijas Federatīvā Republika un Lielbritānijas un Ziemeļīrijas Apvienotā Karaliste sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.**

Legal Wiszniewska-Białecka Moavero Milanesi

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2007. gada 11. jūlijā.

Sekretārs Priekšsēdētājs

E. Coulon H. Legal